

РЕШЕНИЕ

№ 1887

*****, 02.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 154 СЪСТАВ, в публично заседание на
шести декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Д.Б.А.

при участието на секретаря С.С.Ц.
като разглежда докладваното от Д.Б.А. Гражданско дело № 20231110117518 по
описа за 2023 година

Производството по делото е образувано, въз основа на искова молба, подадена от Д. Д. Г. против *****, с която са предявени иски с правно основание чл. 26, ал. 1 от ЗЗД във вр. с чл. 22 и чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК и чл. 55, ал. 1 от ЗЗД за признаване за установено в отношенията между страните, че договор за предоставяне на гаранция № 4457350 от 15.04.2022 г. е недействителен и за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата в размер на 234,56 лева (съобразно допуснато с протоколно определение от 06.12.2023 г. изменение на иска чрез увеличаване на неговия размер), представляваща недължимо платена сума по договор за предоставяне на гаранция № 4457350 от 15.04.2022 г., ведно със законната лихва, считано от 03.04.2023 г. /датата на депозиране на исковата молба в съда/ до окончателното изплащане на вземането.

Ищецът твърди, че на 15.04.2022 г. сключил с ***** договор за паричен заем в размер на 600,00 лева, без посочен фиксиран годишен лихвен процент по заема. Твърди още, че в чл. 4 от договора се съдържала клауза, съгласно която заемателят следвало в срок до три дни, считано от датата на сключването му, да предостави едно от двете предвидени обезпечения: две физически лица-поръчители или банкова гаранция в полза на институцията, отпуснала кредита. Твърди още, че при сключване на договора между *****, ищецът и ***** сключили договор за предоставяне на поръчителство, по силата на който ответното дружество поело задължението да обезпечи пред ***** задълженията на ищеца. Твърди, че погасил изцяло сумите по сключения между страните договор. Счита договора за недействителен, като твърди, че не били спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 и т. 20, чл. 12, ал. 1, т. 7-9, вр. чл. 22. Поддържа, че в договора бил посочен годишен лихвен процент по заема без определена стойност. Сочи, че била налице нищожност по смисъла на чл. 26, ал. 1, пр. 2-ро от ЗЗД на процесния договор. Моли съда да постанови решение, с което да обяви за нищожен договор за предоставяне на гаранция № 4457350 от 15.04.2022 г. на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЗД

във вр. с чл. 22 и чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК, както и да осъди ответника на основание чл. 55, ал. 1, предл. 1 от ЗЗД да заплати на ищеца сумата от 234,56 лева (съобразно допуснато с протоколно определение от 06.12.2023 г. изменение на иска чрез увеличаване на неговия размер), представляваща недължимо платена сума по договор за предоставяне на гаранция № 4457350 от 15.04.2022 г., ведно със законната лихва, считано от 03.04.2023 г. /датата на депозиране на исковата молба в съда до окончателното изплащане на вземането.

Ответникът оспорва предявените иски като неоснователни. Не оспорва твърденията на ищеца, че между страните бил сключен договор за предоставяне на гаранция с посочените в исковата молба параметри. По същество заявява, че предявеният иск е неоснователен. Оспорва договорът за заем да накърнява Д.те нрави, като се позовава на принципа на свободно договаряне. Оспорва в договора да са налице нищожни и неравноправни клаузи, като се подчертава, че сключеният между страните договор за предоставяне на гаранция е изцяло валиден. Сочи се, че в договора бил изрично посочен размерът на ГПР, като не бил ясен начинът, по който ищецът е изчислил сочения в исковата молба процент на ГПР, а посочената в договора неустойка не се взема предвид при изчисляване на ГПР и уговореният лихвен процент отговарял на законовите изисквания, като е съобразено и императивното изискване относно размера на годишния процент на разходите. Моли съда да отхвърли предявените иски като неоснователни и недоказани. Претендира разноски.

Третото лице помагач възразява срещу конституирането му, като счита, че не е налице правен интерес да подпомага ищеца в настоящото производство. Навежда твърдения, че уважаването на иска за нищожност на договора за поръчителство не може да се отрази на действителността на договора за паричен заем, тъй като това са самостоятелни правоотношения между различни субекти. Посочва, че договорът за паричен заем не е сключен с оглед договора за поръчителство, нито черпи основания от него. Счита, че договорът за поръчителство, дори и да е сключен с оглед договора за паричен заем, е самостоятелен юридически факт и след като страна в процеса, по инициатива на ищеца, е ответното дружество, разглеждането на възражението за нищожност на договора за паричен заем и произнасянето по него ще представлява свръх петитум, което ще доведе до порочност на съдебния акт. Твърди, че евентуално произнасяне на съда във връзка с договора за паричен заем би нарушило принципите на състезателно начало, равенство на страните и установяване на истината, а също и процесуалните права на дружеството. В съдебно заседание не изпраща процесуален представител.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

От представения като доказателство по делото Договор за паричен заем № 4457350 от 15.04.2022 г. се установява, че между ищеца Д. Д. Г., ЕГН *****, в качеството му на заемател, и "*****" АД, ЕИК *****, в качеството му на заемотател, е бил сключен договор за заем, по силата на който заемотателят "*****" АД е предоставил на заемателя Д. Д. Г. сума в размер на 600,00 лв., която ищецът се е задължил да върне в срок от 8 месеца, на 8 месечни погасителни вноски, всяка от които в размер на 86,68 лв., при фиксиран годишен лихвен процент по заема - 40,00% и годишен процент на разходите /ГПР/ - 47,69%.

В чл. 4, ал. 1 от договора за заем е уговорено, че заемателят се задължава в срок до три дни, считано от датата на сключване на договора, да предостави на заемотателя едно от следните обезпечения: 1) две физически лица – поръчители, всяко от които да отговаря на следните изисквания: да представи служебна бележка от работодател за размер на трудово възнаграждение; нетният размер на осигурителния доход да е в размер над 1000 лв.; да

работи по безсрочен трудов договор; да не е заемател или поръчител по друг договор за паричен заем, сключен с "*****" АД; да няма неплатени осигуровки за последните две години; да няма задължения към други банкови и финансови институции или ако има – кредитната му история в ЦКР към БНБ една година назад да е със статус "период на просрочие от 0 до 30 дни"; 2) банкова гаранция с бенефициер – заемодателя, за сумата по чл. 2, т. 7, със срок на валидност – 30 дни след крайния срок за плащане на задълженията по настоящия договор; 3) одобрено от заемодателя дружество – гарант, което предоставя гаранционни сделки.

Съдът е обявил за безспорни и ненуждаещи се от доказване между страните обстоятелствата, че на 15.04.2022 г. ищецът е сключил договор за паричен заем № 4457350 с ***** в размер на 600,00 лева и договор за предоставяне на гаранция № 4457350 от 15.04.2022 г. с *****, по силата на който ответното дружество поело задължението да обезпечи пред ***** задълженията на ищеца по договора за заем.

От представения по делото договор за предоставяне на гаранция № 4457350 се установява, че на 15.04.2022 г. между Д. Д. Г., ЕГН *****, в качеството му на потребител, и *****, ЕИК 202513690, в качеството му на гарант, е бил сключен договор за предоставяне на гаранция № 4457350, по силата на който поръчителят се е задължил да издаде гаранция за плащане в полза на *****, съответно да отговаря солидарно с потребителя пред ***** за изпълнението на всички задължения на потребителя, възникнали съгласно договора за паричен заем, както и за всички последици от неизпълнение на задълженията по договора за паричен заем, както следва: задължение за връщане на заемната сума в размер на 600,00 лева; задължение за плащане на възнаградителна лихва; задължение за плащане на законна лихва за забава в случай на забава на плащането, разходи за събиране на вземането, съдебни разноски и адвокатски хонорари.

Съгласно чл. 3, ал. 1 от договора за предоставяне на гаранция /поръчителство/, за поемане на описаните по - горе задължения, потребителят дължи възнаграждение на гаранта в размер на 234,56 лв., платимо разсрочено на вноски, всяка от които в размер на 29,32 лв., като съгласно чл. 3, ал. 2 потребителят заплаща възнаграждението по начините, установени в договора за паричен заем, за плащане на задълженията на потребителя по договора за паричен заем.

Съгласно чл. 3, ал. 3 от договора за предоставяне на гаранция, ***** е овластено да приема вместо гаранта /поръчителя/ изпълнение на задължението на потребителя за плащане на възнаграждение по договора за гаранция.

По иска с правно основание чл. 26, ал. 1 от ЗЗД във вр. с чл. 22 и чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК:

За да бъде уважен предявеният иск в тежест на ищеца е да докаже сключен между страните договор за предоставяне на гаранция с посоченото в исковата молба съдържание, наличието на основанието, на което основава иска си и твърди, че то води до нищожност на договора, респективно на съответните договорни клаузи.

Сключеният между ищеца и "*****" АД договор е потребителски, поради което намира своята правна регламентация в Закона за потребителския кредит (ЗПК), като според легалната дефиниция, дадена в разпоредбата на чл. 9 ЗПК, въз основа на договора за потребителски кредит кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане, с изключение на договорите за предоставяне на услуги или за доставяне на стоки от един и същи вид за продължителен период от време, при които потребителят заплаща стойността на услугите, съответно стоките, чрез извършването на

периодични вноски през целия период на тяхното предоставяне. Условие за неговата действителност е писмената форма – чл. 10, ал. 1 ЗПК.

Ищецът поддържа, че договорът за предоставяне на гаранция бил нищожен на основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 22 и чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК.

В частност, преценката относно действителността на процесните договор за потребителски кредит и договор за предоставяне на гаранция следва да се извърши както в съответствие с общите правила на ЗЗД, така и с нормите на приложимия ЗПК, при действието на който са сключени договорите. Автономията на волята на страните да определят свободно съдържанието на договора, в т.ч. да уговорят такси и неустойки, е ограничена от разпоредбата на чл. 9 ЗЗД в две посоки: съдържанието на договора не може да противоречи на повелителни норми на закона, а в равна степен - и на Д.те нрави, което ограничение се отнася както до гражданските, така и до търговските сделки (чл. 288 ТЗ) - виж и задължителните за съдилищата разяснения, дадени с т. 3 от Тълкувателно решение № 1/2009 г. на ВКС по тълк. дело № 1/2009 г., ОСТК. В случая от съвкупната преценка на събраните по делото доказателства не може да се приеме, че процесните договорни съглашения отговарят изцяло на изискванията, съдържащи се в глава III ("Договор за потребителски кредит. Форма и съдържание"), чл. 9 - чл. 11 ЗПК.

По силата на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК договорът за потребителски кредит се изготвя на разбираем език и съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин. Съгласно чл. 19, ал. 1 ЗПК годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит.

В процесния договор за паричен заем е посочен ГПР - 47,69%, т. е. формално е изпълнено изискването на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК. Този размер не надвишава максималния по чл. 19, ал. 4 ЗПК, но всъщност не отразява действителния ГПР, тъй като не включва част от разходите по кредита, а именно - възнаграждението по договора за предоставяне на гаранция, сключен между потребителя и ответника *****, което се включва в общите разходи по кредита по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на ЗПК.

По силата на § 1, т. 1 от ДР на ЗПК "Общ разход по кредита за потребителя" са всички разходи по кредита, включително лихви, комисионни, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. Общият разход по кредита за потребителя не включва нотариалните такси.

Възнаграждението в полза на гаранта /поръчителя/ е разход, свързан с предмета на договора за паричен заем, доколкото касае обезпечение на вземанията по договора. Анализът на клаузите относно обезпечението на кредита не подкрепят доводите за доброволност при избора на обезпечение, а от формулировката им става ясно, че за да бъде потребителят одобрен за отпускане на кредита, следва да сключи още и договор за предоставяне на гаранция с одобрено от заемотателя юридическо лице – гарант, което предоставя гаранционни сделки. Следва изводът, че в конкретния случай договорът за предоставяне на гаранция има за цел да обезщети заемотателя за вредите от възможна фактическа неплатежоспособност на длъжника, което влиза в противоречие с предвиденото

в чл. 16 ЗПК изискване към доставчика на финансова услуга да оцени сам платежоспособността на потребителя и да предложи цена за ползването на заетите средства, съответна на получените гаранции.

Съдът приема, че в случая се касае за неразривно свързани помежду си сделки, всяка от които следва да се разглежда заедно с другата. Още повече, че за да бъдат осигурени ефективни средства за защита на потребителите и изпълнение на завишения стандарт за това, е необходимо, когато се изследва въпросът за няколко договора, които са сключени със свързани лица и между свързани лица, съдът да изследва и връзките в отделните договори, но не като отделни правоотношения, които са независими едно от друго, а като една обща икономическа дейност. Дори при множество правоотношения, когато те са със свързани лица или между такива, трябва на отделните правоотношения да се гледа, като на едно правно и икономическо цяло, за да се постигне ефективната защита на потребителя при проверката от страна на съда за спазване на императивните правила на закона и Д.те нрави, в това число и проверката за наличието на неравноправни клаузи. Именно такъв е настоящият случай, доколкото от служебно извършена справка в Търговския регистър, на основание чл. 23, ал. 6 ЗТРРЮЛНЦ се установява, че заемотателят "*****" АД е едноличен собственик на капитала на гаранта "*****", като адресът на управление на двете дружества съвпада, следователно се касае за хипотеза на свързани лица по смисъла на § 1, т. 5 от ДР на ТЗ. Това дава основание да се приеме, че търговската им дейност се контролира пряко от едно и също лице, двете дружества упражняват дейността си при общи икономически интереси и ползи, поради което се презумира наличието на знание у лицата, участващи в управлението им, респ. представителството, досежно търговските дела на другото дружество. Договорът за потребителски кредит се явява правопораждащия факт, с оглед на който длъжникът сключва договора за предоставяне на гаранция. В същото време, съгласно чл. 3, ал. 3 от договора за предоставяне на гаранция, "*****" АД е овластено да приема вместо гаранта възнаграждението по договора за предоставяне на гаранция. Тази свързаност обуславя извод, че разходът за възнаграждение в полза на гаранта е известен на заемотателя, което се потвърждава и от съвкупната преценка на събраните по делото доказателства. Обвързаността между двете съглашения се установява от уговорката за необходимост от предоставяне на обезпечение чрез сключване на договор за гаранция от заемотеля с одобрено от заемотателя юридическо лице - гарант, сключването на договора за предоставяне на гаранция в деня, в който е сключен и самият договор за паричен заем, с изричната уговорка за изплащане на възнаграждението за предоставяне на гаранция, ведно с основното задължение по кредита, както и че самостоятелен отказ от договора за предоставяне на гаранция не е предвиден. Не може да се приеме, че чл. 4 от договора за паричен заем касае доброволен и информиран избор на потребителя за обезпечение.

От начина на уговаряне на задължението на потребителя следва да се счита, че е предвидено допълнително условие за отпускане на кредита, а именно да предостави обезпечение при условия, обективно неизпълними за посочения срок от всеки средно информиран потребител на финансови услуги, които изрично зависят от преценката на заемотателя, с оглед необходимостта да оД. представеното обезпечение. Възнаграждението на гаранта обезпечава не изпълнението на длъжника, а преддоговорно задължение на заемотателя за правилната преценка за кредитиране. Тъй като двете дружества са свързани лица и сключването на договора за предоставяне на гаранция се явява единственото изпълнимо условие по чл. 4 от договора за паричен заем, следва да се приеме, че разходите, които потребителят трябва да заплати по договора за предоставяне на гаранция са пряко свързани с основната му престация по договора за заем и отговарят на дефиницията за разход по кредита по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на ЗПК, поради което имат характер на допълнително възнаграждение за ползване на заемните средства и следва да бъдат включени изначално при формирането на ГПР, като разход, пряко свързан с договора за потребителски кредит и който потребителят трябва да заплати.

Съобразно императивната правна норма на чл. 19, ал. 4 ЗПК, годишният процент на разходите не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на МС на РБ, което означава, че лихвите и разходите по кредита не могат да надхвърлят 50% от взетата сума. Клаузите в договор, надвишаващи определените по ал. 4 размери, са нищожни – арг. чл. 19, ал. 5 ЗПК. В настоящия случай сумата по договор за паричен заем № 4457350/15.04.2022 г., сключен с ***** е в размер на 600,00 лева, а само възнаграждението по договора за предоставяне на гаранция, което е в размер на 234,56 лева, представлява 39,09 % от сумата по заема, без да се включват останалите суми, формиращи ГПР. Видно от приетия по делото договор за паричен заем № 4457350/15.04.2022 г., останалите суми, формиращи ГПР, са в размер на 47,69%. Ето защо може да се направи законосъобразен извод, че ГПР по договора за заем надхвърля 50%, след като се прибави възнаграждението по договора за предоставяне на гаранция. Така уговореното възнаграждение има значението на „скрита възнаградителна лихва“, която не е включена в оскъпяването на ползваната сума и която води до нарушение на императивната разпоредба на чл. 19, ал. 4 ЗПК, а това от своя страна обуславя нищожност на уговорката за плащане на това възнаграждение (арг. чл. 19, ал. 5 ЗПК) и липса на основание за дължимост на това вземане. Поради изложеното съдът намира, че разходът за възнаграждение на гаранта за обезпечаване вземанията на “*****“ АД по договора за паричен заем, отговаря на поставените от ЗПК изисквания, за да се включи в общия разход по кредита (в този смисъл са напр. Решение № 24 от 10.01.2022 г. на СГС по в. гр. д. № 7108/2021 г., Решение № 264616 от 09.07.2021 г. по в.гр.д. № 9991/2020 г. по описа на СГС, Решение № 260628 от 21.02.2022 г. на СГС по в. гр. д. № 2806/2021 г. и др.).

При това положение и въз основа на съвкупната преценка на всяка от уговорките, настоящият съдебен състав приема, че макар формално договорът за паричен заем да покрива изискуеми реквизити по чл. 11, ал. 1 ЗПК, вписаните параметри не кореспондират на изискуемото съдържание по т. 10 - годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя. Тази част от сделката е особено съществена за интересите на потребителите, тъй като целта на уредбата на годишния процент на разходите по кредита е чрез императивни норми да се уеднакви изчисляването и посочването му в договора и това да служи за сравнение на кредитните продукти, да ориентира икономическия избор на потребителя и да му позволи да прецени обхвата на поетите от него задължения. Затова и неяснотите, вътрешното противоречие или подвеждащото оповестяване на това изискуемо съдържание, законодателят урежда като порок от толкова висока степен, че изключва валидността на договарянето - чл. 22 ЗПК. В този смисъл, като не е оповестил действителния размер на ГПР в договора за паричен заем, заемодателят е нарушил изискванията на закона и не може да се ползва от уговорената сделка, което обосновава извод за недействителност на договора за паричен заем на основание чл. 22 от ЗПК, поради неспазването на изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 10 и т. 11 от ЗПК (в този смисъл са Решение № 261440 от 04.03.2021 г. по в.гр.д. № 13336/2019 г. по описа на СГС, II-А въззивен състав, Решение № 24 от 10.01.2022 г. по в.гр.д. № 7108/2021 г. по описа на СГС, III-Б въззивен състав и др.). Следва да се отбележи, че договорът, сключен между потребителя и “*****“ АД, и договорът, сключен между потребителя и “*****“, се намират във взаимовръзка помежду си и като система от правоотношения между страните, поради което последиците от недействителността на договора за паричен заем неминуемо рефлектират и по отношение на договора за предоставяне на гаранция, поради естеството на правоотношенията (така Решение № 264616 от 09.07.2021 г. по в.гр.д. № 9991/2020 г. по описа на СГС, Решение № 264616 от 9.07.2021 г. на СГС по в. гр. д. № 9991/2020 г., Решение № 260628 от 21.02.2022 г. на СГС по в. гр. д. № 2806/2021 г. и др.).

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема, че процесният договор за предоставяне на гаранция № 4457350 от 15.04.2022 г. е изцяло нищожен.

По иска с правно основание чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД:

Разпоредбата на чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД предвижда задължение за всеки, който е получил нещо без основание, да го върне. На връщане подлежи реално полученото. В настоящия случай на доказване подлежат следните факти: размерът на обогатяването на ответната страна и обедняването на ищцовата страна поради получаването на нещо без основание и причинна връзка между обогатяването на ответника и обедняването на ищеца.

В тежест на ищеца е да докаже при условията на пълно и главно доказване правопораждащите факти, от които черпи изгодни за себе си последици, а именно, че е заплатил процесната сума в размер на 234,56 лв., представляваща недължимо платена сума по договор за предоставяне на гаранция № 4457350 от 15.04.2022 г., че сумата в размер на 234,56 лв. е постъпила в патримониума на ответника, че това разминаване на блага от имуществото на ищеца в имуществото на ответника е без правно основание, т.е. без да е бил налице годин юридически факт /поради недействителност на процесния договор за предоставяне на гаранция/.

При доказване на горното, в тежест на ответника е да докаже, че е получил сумата на валидно правно основание – валидни и равноправни клаузи от договора за предоставяне на гаранция.

От справка, представена по делото от ответника, се установява, че по процесния договор за предоставяне на гаранция № 4457350 от 15.04.2022 г. ищецът е заплатил на ответника сума в общ размер на 234,56 лв. От ответното дружество бяха представени доказателства за заплащане, съответно за постъпване на процесната сума в патримониума на ответника, с оглед на което по делото се установи с размера на тази сума ответникът да се е обогатил за сметка на ищеца, както и причинна връзка между обогатяването на ответника и обедняването на ищеца.

Търсеното парично задължение за главница е дължимо и изискуемо, и като законна последица от това се дължи поисканата законна лихва.

По отговорността на страните за разноски:

С оглед изхода на спора право на разноски има ищецът. На ищеца следва да се присъдят разноски на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в размер на 100,00 лв. - държавна такса.

Ответникът дължи и заплащане на адвокатско възнаграждение при условията на чл. 38, ал. 1, т. 2 вр. ал. 2 от Закона за адвокатурата. Видно от представения по делото договор за правна защита и съдействие, сключен между ищеца Д. Д. Г. и Еднолично адвокатско дружество *****, вписано в регистър БУЛСТАТ под № *****, за изпълнение на възложената работа адвокатът ще осъществява безплатна правна помощ на възложителя на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАдв. Съгласно чл. 38, ал. 2 ЗАдв., когато адвокатът е оказал безплатна правна помощ, при постановяване на благоприятно решение по спора за представявания, съдът осъжда насрещната страна да заплати на адвоката възнаграждение в размер, не по-нисък от предвидения в наредбата на Висшия адвокатски съвет по чл. 36, ал. 2 ЗАдв. Предвид горното и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК във вр. чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1, т. 2 от ЗАдв., вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в полза на адвокатското дружество, предоставило на ищеца безплатна правна защита в настоящото производство, следва да се присъди възнаграждение в размер на 480,00 лв., като при определяне на размера съдът взе предвид доказателствата за регистрация на адвокатското дружество по ДДС - л. 78.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от Д. Д. Г., ЕГН *****, с адрес: *****, срещу *****, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *****, иск, че Договор за предоставяне на гаранция № 4457350/15.04.2022 г. е нищожен на основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД.

ОСЪЖДА *****, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *****, да заплати на Д. Д. Г., ЕГН *****, с адрес: *****, *****, на основание чл. 55, ал. 1, предл. 1 от ЗЗД сумата 234,56 лева, платена при начална липса на основание, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 03.04.2023 г. /датата на депозиране на исковата молба в съда/ до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК *****, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *****, да заплати на Д. Д. Г., ЕГН *****, с адрес: *****, сумата 100,00 лева - разноси за държавна такса.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК вр. чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1, т. 2 ЗАДв. *****, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *****, да заплати на Еднолично адвокатско дружество *****, вписано в регистър БУЛСТАТ под № *****, с адрес на упражняване на дейността: *****, сумата от 480,00 лева - адвокатско възнаграждение за безплатно процесуално представителство на ищеца Д. Д. Г..

Решението е постановено при участието на трето лице помагач на страната на ищеца - *****, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *****.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____